

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **Mgr. P. G.**, zastoupeného Mgr. Janou Denemarkovou, advokátkou se sídlem Dolní 105, Havlíčkův Brod, proti žalovanému: **Náměstek policejního prezidenta ve věcech služebního poměru**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. 81 ze dne 24. 4. 2007, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 6. 2010, č. j. 6 Ca 167/2007 – 43,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností brojí žalobce proti nadepsanému rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného. Napadeným rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitelky Policie České republiky, útvaru odhalování korupce a finanční kriminality služby kriminální policie a vyšetřování ve věcech služebního poměru č. 1164/2006 ze dne 29. 12. 2006, kterým byl žalobce dnem 1. 1. 2007 podle § 215 odst. 1 a odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále „zákon č. 361/2003 Sb.“) ustanoven na služební místo vrchní komisař se stanovením služebního poměru na dobu určitou do 30. 6. 2007 a zařazen do 8. tarifní třídy a podle § 219 téhož zákona mu byly započítána praxe v rozsahu 2 let a 184 dnů.

V žalobě žalobce namítal, že byl nesprávně zařazen do osmé tarifní třídy, byť neexistoval faktický rozdíl mezi pracovními náplněmi vykonávanými v osmé a deváté

platové třídě. Nebyla vytvořena jasná a dostatečně konkrétní kriteria mezi těmito třídami a pracovníci zařazení do dvou odlišných tříd vykonávali stejnou práci, avšak nebyli stejně finančně ohodnoceni.

Městský soud v Praze přisvědčil žalobci v tom, že z popisu práce v katalogových třídách 8 a 9 podle nařízení vlády č. 104/2005 Sb., kterým se stanoví katalog činností v bezpečnostních sborech, vyplývá jediný rozdíl mezi těmito třídami v tom, že do osmé katalogové třídy je zařazen výkon náročných policejních činností v trestním řízení při odhalování, dokumentaci a vyšetřování skutkově a právně vysoce složité trestné činnosti v příslušnosti útvarů a působnosti na celém území České republiky nebo na Policejním prezídiu České republiky nebo trestné činnosti policistů a v deváté platové třídě je zařazen výkon nejnáročnějších policejních činností v trestním řízení a právně nejsložitější trestné činnosti ve stejné působnosti.

Z popisu služebního místa PČR-ÚOKFK pod bodem 1.3.8.1 – vrchní komisař je pak zřejmý detailnější popis činností, kdy žalobce, který byl zařazen do 8. tarifní třídy, zpracovával spisy s opakujícími se způsoby páchání trestné činnosti, kde lze použít rutinně se opakující přístup, při menším počtu pachatelů, menším rozsahu spisového materiálu, nižším dozorujícím státním zástupcem, při méně skutcích, bez mezinárodního prvku, při nižší škodě, avšak je vyžadována náročná kvalitativní úroveň.

Z popisu služebního místa PČR-ÚOKFK pod bodem 1.3.9.1 – rada, je pak zřejmý rozdíl mezi popisem činností v jednotlivých třídách, poněvadž pracovníci zařazení do 9. tarifní třídy se zabývají novými způsoby páchání trestné činnosti, s nimiž nejsou zkušenosti, s větším počtem pachatelů (50), větším rozsahem spisového materiálu, více skutky, s větší výší škody, s mezinárodním prvkem, s vyšším dozorujícím státním zástupcem, což vyžaduje kreativní přístup a nejnáročnější kvalitativní úroveň vyplývající zejména ze zkušeností a délky praxe v oboru.

Žalobce v žalobě tvrdil, že neexistuje faktický rozdíl mezi pracovními náplněmi vykonávanými v osmé a deváté platové třídě a že nebyla vytvořena žádná jasná a konkrétní kritéria mezi těmito třídami. Jak však soud popsal výše, je rozdíl mezi činnostmi patrný a námitka žalobce tak neshledal důvodnou.

K námitce, že pracovníci zařazeni do dvou odlišných tříd vykonávají totožnou práci soud uvedl, že ze spisu ani z tvrzení žalobce není zřejmé, že by žalobce zařazený do 8. tarifní třídy zpracovával spisy, které vyplývají z popisu služebního místa 9. tarifní třídy a žalobce v žalobě toto tvrzení nijak nekonkretizoval a neprokázal, že by jeho pracovní náplň splňovala charakter popisu činnosti spadající do 9. tarifní třídy. Z popisu činnosti, kterou žalobce vykonával, při ústním jednání naopak vyplynulo, že mu byly přidělovány spisy s jedním pachatelem, dozorované většinou Městským státním zastupitelstvím Praha, což odpovídá s ohledem na výše uvedený popis služebního místa jeho zařazení do 8. tarifní třídy.

Podle soudu nebylo porušeno ani ust. § 215 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., poněvadž žalobce byl ustanoven na služební místo, pro které splňuje stanovený stupeň vzdělání a jmenován do služební hodnosti, která je stanovena pro toto služební místo.

Soud shledal nadbytečným žalobcem navrhovaný výslech svědků, poněvadž měl za prokázané, že z popisu služebního místa PČR-ÚOKFK vyplývá faktický rozdíl mezi činnostmi pracovníků v 8. a 9. tarifní třídě.

Z výše uvedených důvodů Městský soud v Praze dospěl k závěru, že správní orgán nejednal v rozporu se zákonem, jestliže žalobce zařadil do 8. tarifní třídy a přihlédl taky k délce praxe žalobce (2 roky a 184 dnů), rozhodnutí tak bylo vydáno v souladu se zákonem a soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále „s. ř. s.“) jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel uvedl, že kasační stížnost podává z důvodů vymezených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Stěžovatel zpochybnil vyjádření žalovaného při jednání, kdy žalovaný uváděl, že žalobce měl před lednem 2007 i později přiděleny spisy, ve kterých se jednalo o rutinní vyšetřování s menším počtem pachatelů a nižším stupněm dozorujícího státního zastupitelství. Spisy jsou totiž zpracovávány policejním orgánem a v jedné věci vykonávají jednotlivé úkony rozdílné osoby, prověřování a vyšetřování případů provádí několikačlenný tým. Případy, ve kterých vykonával jednotlivé úkony stěžovatel, byly vždy ze skupiny nejnáročnějších případů, jiné případy, útvar, na kterém žalobce působil, řešit nemohl. Příslušnost krajského státního zastupitelství nemusí být nutně spojena s případy spadajícími do kompetence pracovníků v osmé platové třídě a příslušnost vrchních státních zastupitelství není určena stejnými kritérii, jako zařazení do tarifních tříd u Policie České republiky. Případy, které dozoruje krajské státní zastupitelství, jsou na předmětném útvaru řešeny právě proto, že není vhodné, nebo vzhledem ke složitosti a rozsahu fakticky možné, aby je řešily jiné útvary.

Dle soudu stěžovatel neprokázal, že by jeho pracovní náplň splňovala charakter činnosti spadající do 9. tarifní třídy. Stěžovatel jednoznačně tvrdil, že vykonával i nejnáročnější policejní činnosti v trestním řízení, tedy činnosti pracovníků v 9. tarifní třídě, k prokázání svých tvrzení navrhl provést důkaz - výslech svědků uvedených v žalobě. Soud se však s tímto tvrzením nevypořádal a výslech svědků shledal nadbytečným. Soud rovněž v rozsudku uvádí, že faktický rozdíl mezi činnostmi pracovníků v jednotlivých třídách vyplývá z popisu služebního místa. Je ale pojmově nesmyslné, aby faktický rozdíl vycházel z formálního popisu. Stěžovatel právě tento nesoulad v žalobě napadal.

Vztah mezi délkou praxe a zařazením do tarifní třídy není podle ust. § 116 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. předpokládán a ani vyžadován.

Stěžovatel uzavřel, že správní orgán vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, soud měl tento stav zjistit pomocí výslechu svědků a napadené rozhodnutí zrušit, soud však vycházel pouze z popisů tarifních tříd a z tvrzení žalovaného.

Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zejména uvedl, že vymezení 8. tarifní třídy vyplývající z nařízení vlády č. 104/2005 Sb. respektuje i popis služebního místa stěžovatele ze dne 3. 1. 2007. Jak vyplynulo z ústního jednání, pro zařazení do 9. tarifní třídy byla požadována činnost zahrnující nové způsoby páchání trestné činnosti, se kterou nejsou zkušenosti, větší počet pachatelů, větší rozsah spisového materiálu, vyššího dozorujícího státního zástupce, více skutků, mezinárodní prvek, vyšší rozsah škody a aktivně kreativní přístup příslušníka. Stěžovateli byly v průběhu jeho služebního poměru přidělovány pouze spisy splňující podmínky zařazení do 8. tarifní třídy, což vyplývalo i z doby trvání jeho služebního poměru a nabytých zkušeností. Délka praxe není rozhodující podle ust. § 116 zákona č. 361/2003 Sb. pro zařazení do tarifní třídy, nicméně vzhledem k délce trvání služebního poměru stěžovatele bylo odůvodněné, že po něm nebyl vyžadován výkon nejnáročnějších činností ve smyslu nařízení vlády č. 104/2005 Sb. Stěžovatelem skutečně vykonávané činnosti byly předmětem soudního jednání, současně tím byla vyvrácena i stěžovatelova námitka stran neexistence faktických rozdílů mezi činnostmi pracovníků v 8. a 9. třídě.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná, jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud při posouzení věci vyšel z popisu služebního místa stěžovatele a jím vykonávaných činností ve srovnání s tzv. „katalogem činností v bezpečnostních sborech“.

Podle ust. § 116 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. se pro služební místo příslušníka stanoví tarifní třída podle nejnáročnější činnosti, jejíž výkon se na služebním místě vyžaduje, přičemž délka praxe ní pro stanovení tarifní třídy určující. Podle odstavce 2 tohoto ustanovení není-li dále uvedeno jinak, v souladu s charakteristikami tarifních tříd uvedenými v příloze tohoto zákona stanoví vláda nařízením katalog činností v bezpečnostních sborech zařazených do jednotlivých tarifních tříd podle jejich složitosti, odpovědnosti a namáhavosti

Podle ust. § 215 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. příslušník ustanovený do funkce podle dosavadních právních předpisů, který vykonává službu podle § 1 odst. 4, bude dnem nabytí účinnosti tohoto zákona ustanoven na služební místo, pro které splňuje stanovený stupeň vzdělání, a jmenován do služební hodnosti, která je stanovena pro toto služební místo. Splnění požadavku oboru nebo zaměření vzdělání a dalšího odborného požadavku pro služební místo se nevyžaduje.

Pro 8. tarifní třídu – vrchní komisař v katalogu činností je pod bodem 1. požadován „výkon náročných policejních činností v trestním řízení při odhalování, dokumentaci a vyšetřování skutkově a právně vysoce složité trestné činnosti v příslušnosti útvarů s působností na celém území České republiky nebo na Policejním prezidiu České republiky nebo trestné činnosti policistů“.

Pro 9. tarifní třídu - rada v katalogu činností je pod bodem 2 stanoveno „výkon nejnáročnějších policejních činností v trestním řízení při odhalování, dokumentaci a vyšetřování skutkově a právně nejsložitější trestné činnosti v působnosti Policejního prezidia České republiky nebo útvarů policie s působností na celém území České republiky, nebo trestné činnosti policistů“.

Z popisu služebního místa stěžovatele vyplývá, že po něm byly požadovány zejména tyto činnosti: vykonávání náročné policejní činnosti v trestním řízení při odhalování, dokumentaci a vyšetřování skutkově a právně vysoce složité trestné činnosti v příslušnosti útvaru odhalování korupce a finanční kriminality SKVP; získávání, šetření a prověřování informací směřujících k odhalování trestných činů a zjišťování jejich pachatelů v případech vysoce právně a skutkově složitých, zvlášť závažných, mimořádně rozsáhlých trestních věcí, skutkově a skupinově rozložených na území České republiky.

Zdejší soud ve shodě s Městským soudem v Praze považuje za zřejmé, že stěžovatel na služebním místě vrchní komisař dle popisu služebního místa plnil úkoly spojené s výkonem náročných policejních činností v trestním řízení při odhalování, dokumentaci a vyšetřování skutkově a právně vysoce složité trestné činnosti a stanovené činnosti nepřesahovaly rámec činností stanovených pro 8. tarifní třídu a zařazení do tarifní třídy se odvíjelo od činností vykonávaných v rámci služebního místa, na které byl stěžovatel ustanoven.

Uvedené vyplývá i z dalšího popisu služebního místa PČR–ÚOKFK předloženým žalovaným při jednání a nacházejícím se v soudním spise, z něhož zřetelně vyplývají rozdíly mezi činností vrchního komisaře zařazeného do 8. třídy a rady zařazeného do 9. třídy.

Vrchní komisař zařazený do 8. tarifní třídy vykonává vyšetřování náročných kaus páchaných opakujícími se způsoby páchání trestné činnosti (s vyšetřováním těchto činů jsou již zkušenosti), s menším počtem pachatelů na rozdíl od rady, který řeší kausy s větším počtem pachatelů (např. 50), s menším rozsahem spisového materiálu, s nižším dozorujícím státním zástupcem, kausy založené méně skutky, bez mezinárodního prvku, a to pomocí rutinně opakujícího se přístupu při zachování náročné kvalitativní úrovně.

Naproti tomu rada zařazený do 9. tarifní třídy vykonává nejnáročnější policejní činnost, neboť prověřuje nové způsoby páchání trestné činnosti, s jejichž vyšetřováním nejsou zkušenosti, s větším počtem pachatelů a s větším rozsahem spisového materiálu, s vyšším dozorujícím státním zástupcem (např. VSZ Praha). Jedná se o věci, které obsahují více skutků, případně s mezinárodním prvkem, vyžadující aktivně kreativní přístup s nejnáročnější kvalitativní úrovní.

Soudní spis obsahuje i písemnost předloženou žalovaným při jednání obsahující seznam spisů přidělených stěžovateli, z nichž je patrné, že se jednalo o spisy, kde byl řešen toliko jeden pachatel a vyjma jednoho spisu (Krajské státní zastupitelství v Praze), byla věc vždy dozorována Městským státním zastupitelstvím v Praze.

Již z tohoto výčtu a porovnáním předneseného popisu služebního místa pro osmou a devátou třídu je patrné, že činnosti vykonávané příslušníky zařazenými do

příslušného útvaru v různých tarifních stupních nejsou srovnatelné. Po porovnání obsahu činností, které ve vztahu ke stěžovateli žalovaný prokázal při jednání, není pochyb o tom, že byly správně podřazeny 8. tarifní třídě. Uvedená diference činností a seznam spisů řešených stěžovatelem rovněž vyvrací konstrukci zastávanou stěžovatelem v kasační stížnosti, totiž že u útvaru, do něhož je zařazen, není již možno provést další rozlišení činností podle náročnosti. Slovy stěžovatele „jeho případy byly vždy ze skupiny nejnáročnějších případů, s novými způsoby páchání, s jejichž vyšetřování nejsou zkušenosti, s větším počtem pachatelů, s velkým rozsahem spisového materiálu, neboť jiné případy útvar, na němž působil, řešit ani nemohl“. Toto hodnocení však neodpovídá popisu služební náplně stěžovatele zařazeného v 8. třídě a v rámci ní zabezpečovaných faktických činností, jenž vykonával dle seznamu spisů, a to ve srovnání s požadovanou činností příslušníků zařazených v 9. tarifní třídě.

Nejvyšší správní soud je tak toho názoru, že i v rámci stanovené příslušnosti útvaru lze dále diferencovat obtížnost úkolů, a to převážně při rozlišení zpracovávaných spisů, které jsou rozdělovány a přidělovány vedoucími odborů, popř. oddělení či skupin. Tím je vždy určen zpracovatel spisu, který za spis odpovídá.

Tvrzení stěžovatele, že spisy jsou zpracovávány útvarem a v jedné věci (spise) vykonávají jednotlivé úkony rozdílné osoby, prověřování a vyšetřování obstarává několikačlenný tým, nemůže na věci ničeho změnit. Jakkoliv totiž lze připustit dílčí úkony stěžovatele v rámci řešení věci přidělené jinému zpracovateli, případná činnost vyžadovaná od stěžovatele nad rámec popisu pracovní činnosti spjaté s konkrétním služebním místem jen výjimečně, tj. nikoliv pravidelně, nemůže vést k zařazení do vyšší tarifní třídy. V tomto kontextu je zřejmé, že tvrzená činnost stěžovatele by ani netvořila podstatnější část výkonu služby a na první pohled překračuje šíři standardizovaných povinností stěžovatele. Podstatné však je, že způsob stěžovatelem nadnesené činnosti v systému při prověřování a vyšetřování věci, a to v rámci týmu pomocí jednotlivých úkonů, nedosahuje kvalitativní úrovně požadované a vykonávané radou v 9. tarifní třídě. Ten plní úkoly týkající se nejnáročnější policejní činnosti při zpracování vlastního přiděleného spisu, jako jsou např. případy s více pachateli, s větším rozsahem spisového materiálu, dozorovanými Vrchním státním zastupitelstvím v Praze, přičemž postavení dozorujícího státního zastupitelství není jediným a izolovaným kritériem pro zařazení činnosti do 9. tarifní třídy, jak se mylně domnívá stěžovatel v kasační stížnosti. Zabezpečení uvedené činnosti je tak svěřeno příslušníkům nacházejícím se v 9. tarifní třídě (na oddělení stěžovatele systematizováno 10 služebních míst rada v 9. tarifní třídě, 12 vrchní komisař v 8. tarifní třídě) a není žádného důvodu konkurence činností, zařazení stěžovatele do 9. tarifní třídy a tím popření jeho postavení v systematizaci služebních míst odpovídající jeho skutečně vykonávané služební činnosti. Zdejší soud podotýká, že přestože posuzovaná činnost nepochybně klade na stěžovatele nemalé nároky, nelze hovořit o tom, že jde o realizaci úkolů 9. tarifní třídy, které jsou jím zabezpečovány.

Ke stěžovatelovým návrhům na provedení důkazů výslechem svědků, kdy zůstal u neurčitého tvrzení, že vykonává činnosti spadající pod 9. tarifní třídu, aniž by alespoň zřetelněji popsal, časově zařadil a kvantifikoval případy, kdy se tak dělo, zdejší soud uvádí, že Městský soud v Praze nepochybil, pokud je z důvodů vyložených v napadeném rozsudku provést odmítl, neboť daný postup je výlučně na úvaze soudu - to jej nezbavuje

povinnosti jej odůvodnit (viz např. rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2005, sp. zn. 5 Afs 147/2004 - 89, č. 618/2005 Sb. NSS).

Základní otázkou při úvaze soudu, které z navržených důkazů provede a které nikoli, je otázka nadbytečnosti provedení takových důkazů pro zjištění skutkového stavu věci. Z hlediska zásad procesní efektivity a hospodárnosti řízení je považováno provádění dalších důkazů za nadbytečné, jakmile by již v dosavadním stavu poznání bylo dána (prokázána) skutečnost bránící vyhovět ve věci navrhovateli důkazu.

Jak bylo nastíněno v rekapitulační části, Městský soud v Praze objasnil, proč považoval provedení důkazu výslechem označených svědků za nadbytečné. Při dalším posouzení věci vycházel ze správního spisu obsahujícího mimo jiné platnou systematizaci služebních míst, popis služebního místa, charakteristiku tarifních míst i katalog činností v bezpečnostních sborech a dále nelze přehlédnout, že mu byl při jednání předložen seznam spisů řešených stěžovatelem. Za tohoto stavu oprávněně považoval Městský soud v Praze skutkové zjištění za dostačující a vedoucí k závěru, že žádnou činnost stěžovatele nebylo lze podřadit pod 9. tarifní třídu, navíc další prokazování případné faktické činnosti při službě bylo možno shledal za již nerozhodné a to i s ohledem na podpůrné závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2010, č. j. 4 Ads 97/2009 - 380, dle něhož zařazení do tarifní třídy má být posuzováno s ohledem na popis pracovní činnosti spjatý s konkrétním služebním místem a případná činnost vyžadovaná od žalobce nad rámec tohoto postupu jen výjimečně, tj. nikoliv pravidelně, nemůže vést pro zařazení do vyšší tarifní třídy.

Nejvyšší správní soud tedy neshledal v postupu Městského soudu v Praze pochybení, pokud jde o zjištění skutkového stavu, ani pokud jde o právní posouzení a ve shodě s Městským soudem v Praze konstatuje, že zařazení stěžovatele do 8. tarifní třídy je správné a bylo provedeno v souladu s právními předpisy. Nejvyšší správní soud tak podanou kasační stížnost považuje za nedůvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť neúspěšnému stěžovateli náhrada nákladů nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti stěžovatele žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. května 2011

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu